

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 13 0 U 003187 15 Uvp
Banja Luka, 21.02.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Zdravke Čučak kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi R.B. iz D., koju zastupa D.R., advokat iz D., (u daljem tekstu: tužiteljica), protiv akta broj 16-03/6.2.2.2-3-372-498-3/13 od 16.06.2014. godine tuženog Ministarstva. RS, u predmetu stambenog zbrinjavanja, odlučujući o zahtjevu tužiteljice za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Doboju broj 13 0 U 003187 14 U od 25.02.2015. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 21.02.2018. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužiteljice za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

Pobijanom presudom odbijena je tužba protiv uvodno označenog akta tuženog, kojim je (stavom 1.) poništeno rješenje tuženog broj 16-03/06.2.2.2-372-443-34/10 od 11.11.2010. godine, kojim je tužiteljici u svrhu trajnog stambenog zbrinjavanja dodjeljen stan u D., stambena jedinica izgrađena na parceli označenoj kao k.č. br... i ..., površine ... m², po strukturi garsonjera, šesti sprat, broj stana 32a, dok je (stavom 2.) tužiteljici naloženo da predmetni stan oslobodi od lica i stvari i preda u posjed tuženom putem Prvostepene stambene komisije G.D., u roku od 30 dana od dana prijema rješenja, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Odbijanje tužbe sud je obrazložio razlozima da je tuženi postupio zakonito prilikom donošenja osporenog akta primjenjujući odredbu člana 248. stav 1. tačka 5. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07 i 50/10 - u daljem tekstu ZOUP), u vezi sa članovima 45. stav 1., 51. stav 1., 52. stav 1. i 2. i 53. stav 1. Uredbe o stambenom zbrinjavanju porodica poginulih boraca i ratnih vojnih invalida Odbrambeno-otadžbinskog rata Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 43/07, 73/08 i 18/11 - u daljem tekstu: Uredba), jer je u toku postupka nesporno utvrđeno da je tužiteljica nedozvoljenom radnjom ishodovala dodjelu stana lažno prikazujući svoju stambenu situaciju prilikom prijave na konkurs za stambeno zbrinjavanje 2007. godine. Tako je navela da je podstanar kod A.D. u stanu u D., iako je sa istim licem imala zaključen sudski ovjeren ugovor o doživotnom izdržavanju broj R2-469/02 od 27.09.2002. godine, predmetom koga je bio pomenuti stan u D. koji je je u međuvremenu nakon smrti A.D. koja se desila 19.07.2012. godine, stekla u vlasništvo, što je po Uredbi bila dužna sama prijaviti, a kad to nije učinila, da su se ispunili uslovi da se poništi akt o dodjeli boračkog stana tužiteljici i da joj se naloži iseljenje, jer ona sada koristi dvije stambene jedinice u D., što nije dozvoljeno.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tužiteljica pobija njenu zakonitost zbog povreda pravila postupka koje su od uticaja na rješenje stvari i zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Tako ističe da pobijana presuda, kao i osporeni akt, nemaju razloge o odlučnim činjenicama, odnosno izostalo je obrazloženje u vezi sa tim koja to okolnost, odnosno pravna situacija je uzeta u obzir kao relevantna prilikom pozivanja na odredbu člana 248. stav 1. tačka 5. ZOUP. Ta odredba glasi da će se rješenje koje je konačno u upravnom postupku poništiti po pravu nadzora, ako je isto doneseno kao posljedica prinude, iznude, ucjene, pritiska ili druge nedozvoljene radnje. Ovakav sadržaj odredbe nameće obavezu organu, a i sudu, da se decidno izjasni koja se to od ovih okolnosti ostvarila kod tužiteljice da bi se u njenom slučaju ista primjenila. Pukim nagađanjem tužiteljica pretpostavlja da nižestepeni sud zaključenje ugovora o doživotnom izdržavanju smatra nedozvoljenom radnjom, iako Uredba ne propisuje da je postojanje ovakvog ugovora smetnja za stambeno zbrinjavanje. Ovo posebno kad se ima u vidu pravna priroda ugovora o doživotnom izdržavanju čija se realizacija odlaže do smrti davaoca izdržavanja (ovdje je to 2012. godine), tako da tužiteljica u vrijeme podnošenje zahtjeva za stambeno zbrinjavanje 2007. godine nije imala stečeno vlasništvo nad stanom A.D.. Ona je tek nakon rangiranja 2008. godine i dodjele stana 2010. godine, tačnije sa provođenjem ugovora o doživotnom izdržavanju u Uprave rješenjem od 20.11.2012. godine, stekla pravo vlasništva na stanu A.D., što znači da nije lažno prikazala svoju stambenu situaciju prilikom podnošenja zahtjeva za stambeno zbrinjavanje. Tvrdi da je pogrešan stav suda vezan za osnovanost primjene člana 51. 52. i 53. Uredbe, u konkretnom slučaju, pa podsjeća da se odredba člana 51. stav 1. Uredbe odnosi na „lica koja naknadno izgube status od koga zavisi pravo na stambeno zbrinjavanje“, a tuženi nije tužiteljici utvrdio gubitak statusa stambeno nezbrinutog člana porodice poginulog borca, što je očigledno prethodno pitanje ovom upravnom postupku. Kako se o ovim pitanjima nije izjasnio nižestepeni sud, kao ni o navodu da tuženi ne može naložiti iseljenje tužiteljice, već to može samo sud u redovnom sudskom postupku, evidentno je da je presuda zahvaćena povredama pravila postupka, pa zbog svega navedenog predlaže da sud zahtjev usvoji, pobijanu presudu preinači na način da tužbu uvaži i osporeni akt poništi, ili da je ukine i predmet vrati na ponovno suđenje, a postavila je i zahtjev za nadoknadom troškova postupka koji se odnose na sastav zahtjeva od strane advokata u ukupnom iznosu od ... KM.

Tuženi u odgovor na zahtjev navodi da je isti neosnovan a pobijana presuda zakonita, zbog čega predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu i odgovor na zahtjev, po odredbi člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), kao i cjelokupne spise upravnog spora i predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom odbijena tužba izjavljena protiv osporenog akta tuženog od 16.06.2014. godine, uz iznošenje razloga koji su jasni, argumentovani i zasnovani na zakonu, a njihova pravilnost nije dovedena u sumnju navodima zahtjeva.

Tužiteljica pogrešno zaključuje da je sud podržavajući primjenu odredbe člana 248. stav 1. tačka 5. ZOUP u konkretnoj upravnoj stvari, kao nedozvoljenu radnju tužiteljice ocijenio činjenicu što je ona 2002. godine zaključila ugovor o doživotnom izdržavanju sa A.D., jer tako nešto nije navedeno u pobijanoj presudi, a niti u osporenom aktu. Sud je identično kao tuženi zaključio da je tužiteljica počinila nedozvoljenu radnju kada u prijavi na konkurs za stambeno zbrinjavanje 2007. godine nije navela da ima od 2002. godine zaključen ugovor o doživotnom izdržavanju sa A.D., već je navela da je podstanar kod tog lica i da plaća stanarinu putem

Ministarstva, predajući i ugovor o podstanarskom odnosu, sa čim je praktično lažno prikazala svoju stambenu situaciju, što je upravo tako i navedeno u osporenom aktu i pobijanoj presudi. Ovo sve dobija na značaju kada se imaju u vidu i druge nesporne činjenice utvrđene iz akta Osnovnog suda u Doboju broj 85 0 O 031938 12 O od 30.11.2012. godine i navoda same tužiteljice, da je A.D. umro 19.07.2012. godine, te da je tužiteljica nakon njegove smrti stekla u vlasništvo stan u D. Ulica Đ.D. broj ..., koje pravo je i upisano u javne evidencije, a što dalje znači da su se u njenom slučaju desile promjene koje su od uticaja na dalje korišćenje prava u vezi sa dodjeljenom stambenom jedinicom.

Na ovo se ukazuje, a što je naveo i nižestepeni sud u pobijanoj presudi, obzirom da je odredbom člana 45. stav 1. Uredbe propisano da je lice kome je dodjeljena stambena jedinica dužno da prijavi Prvostepenoj komisiji svaku promjenu koja je od uticaja na dalje korišćenje prava, što znači da je sama tužiteljica, nakon što je stekla u vlasništvo stan A.D., bila dužna da prijavi ovu promjenu i da vrati dodjeljeni stan, jer suprotno postupanje kojem pribjegava tužiteljica znači da ona danas koristi dva stana u D., što je suprotno ovoj odredbi te konačno i samoj svrsi stambenog zbrinjavanja ove kategorije lica. Obzirom na činjenicu da odredba člana 45. stav 2. Uredbe ovlašćuje Prvostepenu stambenu komisiju i organe nadležne za boračku-invalidsku zaštitu da po službenoj dužnosti paze na promjene ove vrste, kada su ih utvrdili, a tužiteljica odbila da vrati dodjeljeni stan (o čemu je sačinjena službena zabilješka dana 20.02.2013. godine), ispunili su se uslovi da tuženi primjenom člana 51. stav 1., 52. stav 1. i 2. i 53. stav 1. Uredbe donese osporeni akt, odnosno poništi rješenje o dodjeli stana broj 16-03/06.2.2.2-372-443-34/10 od 11.11.2010. godine i tužiteljici naloži iseljenje koje će se provesti administrativnim putem u skladu sa odredbom člana 260. stav 1. ZOUP, kako je sve to navedeno u osporenom aktu i pobijanoj presudi.

Kod ovakvog stanja stvari, ovaj sud nalazi da pobijanom presudom nije ostvaren nijedan razlog nezakonitosti iz odredbe člana 35. stava 2. ZUS, pa se na osnovu odredbe člana 40. stav 1. istog zakona, zahtjev tužiteljice odbija.

Odluka o troškovima postupka iz stava 2. izreke presude se zasniva na odredbi člana 49a. stav 1. ZUS, s obzirom da je zahtjev tužiteljice odbijen, pa proizlazi da ona nije uspjela u ovom postupku, zbog čega joj ne pripada pravo na naknadu troškova istog.

Zapisničar
Zdravka Čučak

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podraščić